

ΩΔΕΙΟΝ—ΘΕΑΤΡΟΝ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐγένετο τέλος πάντων ἡ τοσάκις ματαιωθείσα συναυλία τοῦ κ. Κάρρο καὶ ἐτέρων φίλων αὐτοῦ μουσικῶν. Καίτοι ἡ ἐποχὴ ἡκίστα εἶναι κατάλληλος διὰ συναυλίας, οὐσα καθαρῶς ἐποχὴ χρωῶν, ἐν τούτοις οὐκ ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀκροαταί, καὶ θὰ ἦσαν περισσότεροι ἴσως ἂν δὲν ἐφοβοῦντο μὴ καὶ πάλιν ματαιωθῇ.

Ὁ κ. Κάρρο μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐξετέλεσεν ἔργα μουσικὰ δυσεκτέλεστα, ἄτινα καὶ τέχνην, ἀλλὰ πρὸ πάντων αἰσθήματος μουσικοῦ δέονται, ὅπως ἀνταποδίδονται γνήσια.

Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας ὁ κ. Κάρρο φαίνεται μᾶλλον καλὸς ἄνθρωπος ἢ καλὸς μουσικὸς, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί του διακλύουσι μετ' ὀλίγον τὴν πρώτην ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσιν.

Ἐκ τῶν συνδραμόντων αὐτὸν, τὸν θαυμασμόν μου διήγειρεν ὁ κ. Μπεκατόρος. Περὶ τὰς μουσικὰς σπουδὰς του ἐν Εὐρώπῃ ὡς ὑπότροφος τοῦ κ. Β. Μελᾶ, εἶνε τεχνίτης ἀριστὰ κατηρτισμένος, κύριος τοῦ βιβλίου πλέον, δυνάμενος νὰ μεταδίδῃ δι' αὐτοῦ τὰ ἐπὶ χάρτου ἐρριμμένα αἰσθήματα ἐξόχων μουσουργῶν.

Καὶ ἡ γνωστὴ Βέσελ με πολλὴν χάριν ἔψαλλε δύο ἄσματα. Εἶνε καλλίστη διὰ τοιαύτης δυνάμεως κομμάτια, ὅσον κακὴ ἀκόμη διὰ τὰ κοσμήματα τοῦ Φάους, τὰ ὁποῖα τοσάκις ἔκαμε τσακίσματα.

Τὸν κ. Μασκερόνην παρκαλοῦμεν, εἰ δυνατὸν, ἐν τοιαύταις περιστάσεσι νὰ παίξῃ κατὶ ὠρισμένον καὶ νὰ μὴ ἀφίνηται εἰς τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν ἔμπνευσίν του. Νομίζομεν δὲ, ὅτι ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν ἐνταῦθα μουσικὴν ἀνάπτυξιν, καιρὸς εἶνε πλέον οἱ pianistes νὰ πύ-

σσωσι προτιμῶντες τὴν διὰ τοῦ θορύβου ἐπιδείξιν, διότι ὅλοι πλέον δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ τέχνη ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δὲν συνίσταται εἰς συγκεχυμένην βοήν, ἀλλ' εἰς τὴν καθαρὰν καὶ φωτογραφικὴν, οὕτως εἶπεῖν, ἀνταπόδοσιν, τῶν ἐκτελουμένων συνθέσεων.

Mascotte va bien. Δις ἄχρι τοῦδε παιχθεῖσα εὐηρέστησεν. Ἡ χαριτωμένη μουσικὴ τῆς δὲν ὑπέστη μεγάλην ἀλλοίωσιν ἐν τῷ λάρυγγι τῶν κ. ἠθοποιῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ τόσα ἄλλα ἀπώλεσαν τὴν ὑπαρξίν των. Ἡ Hovey ὡς Βετίνα κατώρωσε ν' ἀκούσῃ χειροκροτήματα. Τὰ μουσικὰ τῆς Βετίνας μέρη εἰσὶ τὰ περιπαθέστερα, ἀλλὰ ἡ Hovey τὰ ὁμιλεῖ μᾶλλον ἢ τὰ τραγουδεῖ. Ἐν τούτοις κατὶ κάμνει, καὶ ἰδίως ὅταν θυμῶν.

Μὰ τί βάλς! Μοῦ ἔρχεται ν' ἀρπάξω τὴν καλογρητσοῦν, ὅλοι τὴν μαντεύετε, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ λαμπακοποῦν εἰς τὸ ἀπέναντί μου θεωρεῖον καὶ ν' ἀφεθῶ εἰς τὴν πτήσιν του, τὴν τόσῃ βραδεῖαν!

Ἡ du gazon μετὰ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὴν ξανθὴν περούκα, ἡ mignonne, ἡ παιγνιδιάρικα, ἡ καὶ εἰς λειποθυμίαν τῆς ἀκόμη γελαστὴ, ἔχει ἀρκετὰ μαλακὴ καὶ γλυκεῖαν τὴν φωνὴν καὶ παίξει μετὰ πολλὴν χάριν. Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι κατώρθωσαν, τώρα εἰς τὸ τέλος πλέον ὅμως, νὰ δεῖξουν σημεῖα τινὰ ἐπιτυχίας, τὰ ὁποῖα τοὺς κατέστησαν ὑποφεροῦς.

Ἐν τούτοις δὲν θὰ συνεβούλευόν τινα νὰ ἀκούσῃ τὴν Mascotte, διότι φοβοῦμαι μὴ γείνω αἷτιος ν' ἀποκομισθῇ ὅπως ἐγὼ, περισσότερον συνάχι ἢ ἐντυπώσεις. Διότι οὔτε αἱ γοῦναι τῶν κυριῶν, οὔτε τὰ ἐπανωφόρια τῶν ἀνδρῶν δύνανται νὰ προφυλάξουν ἐναντίον τῆς ἐν τῷ ἐτοιμορόβῳ θεάτρῳ πάλης τῶν τεσσάρων ἀνέμων.

Μάρ:ος.

ὁποίου πετᾶται τὸ καπέλλον τοῦ ἰδιοκτῆτου, ἐξερχομένου τὴν νύκτα μετὰ κούκον ἐπὶ κεφαλῆς, σχηματίζει φανταστικόν τι ἔμψυχον ὃν καὶ εἰσερχόμενος ὁ νευρικός ἰδιοκτῆτης ἐξίπάζεται ἐνίοτε, ἕως ὅτου ὁ βαρὺς του γέλως, συνερχομένου εἰς ἐαυτὸν, διαλύει τὴν ὄπτασιν. Πέντε δέκα ἄκραι σπερμαστέτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐρριμμένοι ἠδύναντο ἀναπτύμενοι νὰ συγκροτήσουν φωταψίαν, ὅπως εὐχαριστηθῇ ἐλληνικώτατα καμμία τῶν εὐεργετιδῶν δυνάμεων. Εἰς τὰ ἔμπροσθεν πάντοτε τοῦ Γραφείου τίθενται τὰ προχειρότερα χειρόγραφα, αἱ ἐφημερίδες τῆς ἡμέρας, τὰ βιβλία τῆς ἐκλογῆς, ὁ προσφιλέστερος συγγραφεὺς καὶ ἡ εἰκὼν τῆς δεσποίνης τῆς καρδίας του. Ὀλίγη ὅμως ἐργασία καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκάθησαν αἱ ἀχρηστότεροι φυλλάδαί, ὁ ἅπαξ κατὰ διετίαν ἀνοιγόμενος συγγραφεὺς, ἐνίοτε τὸ ὑποκάμισον, ἐπ' αὐτοῦ καμμία μικρὰ παροψίς, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐτινάχθησαν κόκκοι ροιᾶς ἐφ' ὧν ἐπεπάσθη σάκχαρις καὶ τώρα ἀναλαμπαι βροδόλευκοι στίλβουσιν, καὶ ἐπ' αὐτῶν πάλιν θὰ τεθοῦν τὴν ἐπαύριον τὰ νέα τῆς ἡμέρας, τόσον ὥστε νεότης καὶ ἀρχαιότης, πρόχειρα καὶ ἀχρηστία, συμφύρονται ἐκεῖ ὡς φύλλα μπακλαβᾶ ἐπεστρωμένα δι' ἀμυγδάλων. Καὶ ὅμως ὅλος αὐτὸς ὁ πολυδαίδαλος ἀνακατωμὸς, ἴσως ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ χρόνου, προσλαμβάνει ἐνίοτε τὴν ῥυθμικὴν κανονικότητα, ὥστε πολλάκις οἱ νωχελεῖς δάκτυλοι τοῦ φίλου μας ζητοῦντος ἐκ τοῦ κυκεῶνος αὐτοῦ ἐν ἀντικείμενον δὲν ἔχουν ἢ ν' ἀπλωθῶσι

καὶ ἀμέσως, ὡς διὰ μαγνητισμοῦ, ἔλκουσι πρὸς ἐαυτοὺς τὸ ζητούμενον· ἀλλὰ καὶ ἀνάποδοι πάλιν στιγμαί, ἕως βεβαίως στέλλει ὁ διάβολος ἐν ὄρασι ἀπαισίαις, ὅτε ἐπὶ τῇ ἀνελευσίᾳ τοῦ λεπτοτέρου ὡς τριχὸς χαρταρίου καταρρέει ὅλον τὸ ἐτοιμόροπον οἰκοδόμημα καὶ τότε συγκροτεῖται ἀληθὴς χαλασμός κόσμου, ἀναμιγνύων τὸν δούπον τοῦ πίπτοντος Λεξικοῦ μετὰ τὸ πλατάγημα τῶν χειρογράφων καὶ τῶν ὡς ἐπὶ μαλακῆς κοιλίας ἀνοικτῶν πιπτόντων βιβλίων, τὸ ξέσχισμα ἄλλων, τὴν ἐξάρθρωσιν μερικῶν, τὸ σπάσιμον κενοῦ ποτηρίου, τὴν διασπορὰν καὶ τὴν ἀνάφλεξιν τῶν κατακρουνηδῶν πιπτόντων σπέρτων, ὅλην δ' αὐτὴν τὴν κατακρούσιν συναυλίαν τὴν συνοδεύουσαν πρὸς ἐπίμετρον, ὡς ψαλμωδία κηδευομένου, παντὸς εἶδους, θρησκευματος καὶ ἐθνικότητος ὕβρεις τοῦ πολυγλώττου τελειοφοῦτου μας, θρησκευτικαί, κοσμικαί, φυσιολογικαί, πνευματικαί, ἀγγλικά, γερμανικά, εἰδωλολογικαί.

Τὸ γραφεῖον τοῦ ἐτέρου τῶν συνοίκων ἀντιπροσωπεύει τὴν τάξιν, τὴν ἁρμονίαν, τὸν ῥυθμόν· καὶ ῥυθμὸν ἐλληνικώτατον, ἀπλοῦν, ἀναλογικόν, ἡκίστα γοθτικόν, ἀνώμαλον. Τί συμμετρία! Νομίζεις ὅτι ἐδῶ εἰργάσθη διαβήτης! Δύο βιβλία δεξιᾶ μεγάλα, δύο ἀριστερᾶ ἐπίσης μεγάλα. Ἐν τῷ μέσῳ τὰ πεισισόστερα! Ἐκ τῶν δύο γωνιῶν ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐν ταψίον χρησιμεύει ὡς σπιρτοδόχος καὶ σταχτοδόχος, ἐπὶ τῆς ἄλλης κηροπήγιον. Πρὸς τὰ ἔμπροσ μίαν χαρτοθήκη δερματίνη, ἐπ' αὐτῆς ὀλίγα χειρόγραφα· ἄνωθεν τοῦ τραπέζιου ἐν κομψῶν θυριδωτῶν